

Janezov krst pripravlja Jezusovega
Razlaga Lukovega evangelija 2,78-79.82

Ko so ljudje v svojih srcih presojali o Janezu in premišljevali, ali ni nemara on Kristus, jih je ta zavrnil, rekoč: *Jaz vas krščujem z vodo v kesanje*. Videl je namreč, kar je bilo skrito v njihovih srcih. Premislimo najprej, od koga izvira ta milost!

Apostol Pavel nam kaže, kako so tudi preroki videli, kar je bilo skrito v srcu, saj piše: *Razkrile se bodo skrivnosti njegovega srca, padel bo na obraz, molil Boga in priznal, da je Bog resnično med nami*. Božji dar je tedaj tisto, kar daje razodetje, ne pa človekova lastna moč. Tudi Janez vidi zato (v srca) bolj po Božji dobroti kakor zaradi kake naravne sposobnosti.

Kam pa je – nadalje – naravnano omenjeno premišljevanje Judov, če ne potrjuje dejstva, da je po pričevanju Pisma Kristus že prišel? Njega so namreč pričakovali. In tudi prišel je tisti, ki so ga bili pričakovali, ne pa morda kdo drug, ki ga ne bi bili pričakovali. Kaj bi namreč bilo bolj nespametno kakor to, da bi tistega, ki so ga slutili v nekom drugem, to je v Janezu, v njegovi lastni osebi ne sprejeli?

Menili so pač, da bo prišel po poročeni ženi; tega, da je izšel iz device, pa ne verjamejo. Toda – vprašam vas – katero človeško rojstvo bi bilo za Boga primernejše od takega, pri katerem brezmadežni Božji Sin ohrani čistost svojega brezmadežnega izvora, tudi ko sprejme človeško telo? In res je bil kot znamenje Gospodovega prihoda že nekoč prej predstavljen porod device, ne pa poročene žene!

Jaz vas krščujem z vodo. Janez brž pokaže, da on ni Kristus, saj deluje na viden način. Ker sta v človeku dve naravi, duša in telo, vidno posvečujejo vidne reči, nevidno pa nevidna skrivnost. Voda torej umije telo, duh pa izmije prestopke duše.

Prvo izvršujemo vidno, na slednje se le obračamo s klici. Vendar že v vodi sami veje dih Božjega posvečevanja. Voda tako ni le sredstvo za umivanje telesa, temveč se obeh vrst očiščevanja sploh ne da ločiti med seboj. Eno je krst pokore, nekaj drugega pa krst milosti, saj se pri krstu milosti združujeta obe očiščevanji, telesa in duše, pri krstu pokore pa gre le za zunanje očiščenje. Ker so grehi skupni duhu in telesu, mora biti pač tudi njuno očiščevanje skupno.

Pametno je ravnal Janez, ko je Judom dal vedeti, da pozna njihove skrite misli. Po drugi strani pa njihovega mnenja, da je on Kristus, ni zavrnil z besedo, kakor da bi za to njihovo misel sploh ne vedel, marveč je to dokazal z dejanjem. Človekova dolžnost je namreč, da se kesa za svoje grehe, skrivnostno milost pa more dati samo Bog.

On vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem. Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem. Kaj pomeni, da ima Kristus velnico v roki? Ta podoba nam jasno kaže, da ima Gospod pravico med seboj ločevati dobra dela in grehe ljudi. Enako se, medtem ko mlatijo žito, ločijo polni klasi od praznih. Prispodoba govori torej o tem, kako bo Gospod na dan sodbe ločil zasluge in sadove resnične kreposti od jalovosti in prazne samohvale gluhih dejanj. Le možem, ki so obrodili popolnejši sad, bo dal bivati v svoji hiši. Popolnejši sad pa daje tisti, ki si je zaslužil biti njemu podoben. Takšen pade v zemljo kot pšenično zrno, da v nas prinese tisočeren sad, in sovraži plevel ter ne mara lažnih zaslug. In zato bo tudi šel pred Gospodom ogenj, ki po svoji naravi nikakor ni škodljiv. Sežgal bo namreč krivice, povečal pa sijaj pravičnosti.